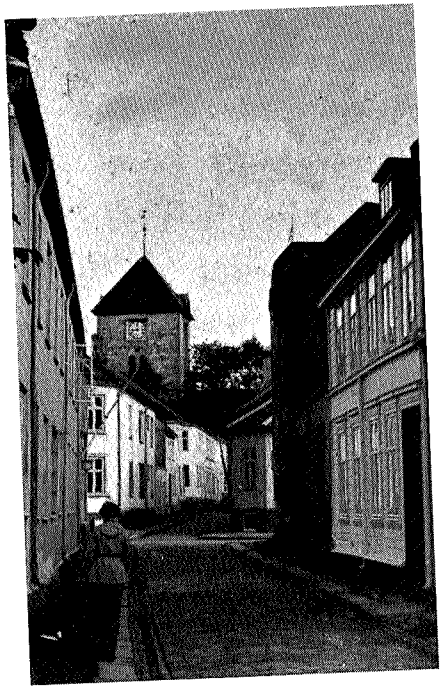

St. Jørgensveiten Larsen

mektige barokkplan og veitens sammentrykte årer som gir bildet av Trondheim idag. Og gjennom slektsledd etter slektsledd har veitene fått være med til å preke trøndersk lynne. Knapt noe sted som i veitene har den trønderske humor funnet så rik grobunn. Fra hus til hus kan gjenboerne følge dagens liv og virke hos hverandre. Hva har ikke denne sammentrengte tilværelse fremmet av evne til å omgåes hverandre, av tålmot og tilbakeholdt ergrelse. Hva har det ikke vært krevet av mødre for å greie opp med ungeflokken i et slikt lite samfunn som veiten dannet. Og hva har ikke veiten selv bidradd til oppdrift hos den som ville hevde seg, og hemmet den hvis sinn ikke maktet å heve seg opp over trangheten. Beundringsverdig er det å se den hygge og trivsel som er skapt ut av de små husene.

Kan vi bevare veitene våre? Den nye reguleringsplanen angriper dem ikke, det er praktiske fordeler ved disse småforbindelser som en ikke uten videre kan ta bort uten å skade menneskenes trivsel. Det er innviklede eiendomsforhold som nok skulle få trønderne til å knurre høylydt om man overskred grensene.

Den egenart som veitene er i bybildet er turistmessig en attraksjon og vil vel ennå få leve med og skape kontrast til de rommelige sentrumsgatene. Fremtiden vil kanskje forstå å holde sin hånd over et trekk i bybildet som ennå står som smilerynker i Trondheims gamle og trivelige ansikt.

MØTE MED HJORTENES KONGE

Av Fredrik Bødtker Lund

Mellom hvite bjørkestammer
kledd i høstlig gule flammer
skrider den med stolte spir
i sitt kneisende gevir
langsomt frem med løftet hode
og med urtidsrus i blodet.

Skogen tier, da den stanser
dirrende med alle sanser
samlet i den ville sang
som skal stige mot det sprang
livet selv til slutt vil kreve,
forat stammen skal få leve.

Mørk og veldig ruver nakken
verdig hevet over bakken.
Halsen svulmer strukket lav,
meislet som i stivnet trav.
Skarpe, rappe klovers iver
mosen utålmodig river.

Dampende av brunstig hete
står den litt, lar blikket lete,
streifer deg et kort sekund
uten at den finner grunn
til å la seg affisere.
Og så ser den ingen mere.

For det urtidsbrøl som følger,
dette rop i lange bølger
som blir kastet ut i yr
geilhet av det stolte dyr,
er av disse ting som gjemmer
noe som du aldri glemmer.

I oktobergull står lien.
Flimrende i sol går stien
over myr og vannsyk mark,
hvor den har med kåte spark
under høstligklar skarlagen
badevann brakt frem i dagen.

Høyreist står den, kraftfullt ferdig!
Du er bare en uverdig
og i dyrisk mening blind,
som har trengt deg ubedt inn
og sett herskerkloven sprike
i en annens kongerike.

Plutselig er synet borte,
— gyngende på lydløst forte,
myke steg drar den avsted —
men et pant kan du ta med:
Du har møtt det — kongedyret,
urtidsbildet — eventyret!

EN DANSK LÆRER DELTAGER I T.T.s BLOMSTERTUR 1955

Av P. Schulz

Et stipendium fra Dansk-Norsk Samvirke satte mig i stand til at få opfyldt et længe næret ønske om at stifte bekendtskab med norsk flora — især fjeldflora, som jeg på ture i Bygdin og Jotunheimen havde fået glimt af. Min tanke var oprindelig at søge op til den i botanisk henseende berømte Knutshø; men da jeg søgte nærmere oplysninger hos T.T. foreslog man mig i stedet at tage ophold på Gjevilvashytten og foretage mine ture i dens omegn, da floraen her var mindst lige så artsrig som på Knutshø.

Brevet med oplysningerne fra T.T. var underskrevet Reidar Jørgensen. Der foresvævede mig noget om, at jeg på en tidligere rejse i Norge havde læst en avisartikel og hørt en radioudsendelse af en Reidar Jørgensen. Ved forespørgsel fik jeg så bekreftet, at formanden for T.T. og botanikeren Reidar Jørgensen var identiske. Så forstod jeg, hvorfor vejledningen var så venlig og fagligt instruktiv.

Få dage efter, at jeg havde bestilt plads på Gjevilvashytten til min kone og mig, modtog jeg indbydelse til at deltage i T.T.s blomstertur, og efter nogen overvejelse bad jeg med nogen ængstelse om lov til at deltage. Om årsagen til ængstelsen skal jeg senere vende tilbage.

Min kone skulle selvfølgelig med på turen, selvom hun frygtede for at blive for meget overladt til sig selv, når jeg strejfede om i fjeldet efter blomster. Vi havde anmeldt vor ankomst til hytten d. 6. juli. I rutebog for Norge havde jeg set, at der var rutebil til